То не грім стугонить
І не вихор шумить
У безкрайому полі.
То я мчусь на коні,
В блискавичнім вогні
Із неволі до волі.
Дикий кінь вороний,
Як той змій степовий,
Розпустив свою гриву.
І хутчій за орла
Він летить, як стріла,
Без угаву й уриву.
Летимо у той край,
Що здається за рай,
У країну свободи:
Де немає мечів,
Де нема палачів,
Де щасливі народи.
Через ріки і ліс
Мене кінь переніс.

Перескочили й море.
Та куди б не зайшли,
Ми усюди знайшли
Лише рабство та горе.
І мій кінь зупинивсь,
Навкруги подививсь,
Землю б’є копитами:
– Що робить, що казать!
Чи ще далі скакать,
Чи лишатись рабами!
– Якщо бути рабом,
Краще смерть нам обом
Чи в пустелі, чи в полі.

Що нас жде – не минать,
Все одно – помирать.
Так помрем же на волі!
І помчався мій кінь,
Наче блискавки тінь,
Через гори і скелі —
Або волю знайти,
Або прахом лягти
У безлюдній пустелі.